

Warszawa, dnia 6 czerwca 2024 r.

Sygn. akt VI Ka 1012/23

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

protokolant: Mrocza Dominika

4 przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu 23 maja 2024 r.

5 sprawy J. J., c. M. i M., ur. (...) w G.

6 oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

7 na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

9 z dnia 30 maja 2023 r. sygn. akt II K 959/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Otwocku na rzecz adw. G. B. kwotę 1.033,20 (tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złote, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżyciela posiłkowego W. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym i obciąża go wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1012/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 30 maja 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 959/21.</p>	
<p>1.2 Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		J. J.	Dotychczasowa karalność Sytuacja majątkowa	Karta karna - k. 433-435 Informacja e - (...) k.420
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Dotychczasowa karalność Sytuacja majątkowa	Karta karna Informacja e - (...)	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty, nie będąc kwestionowane i nie budząc żadnych wątpliwości.
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz		

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną, całkowicie nieuzasadnioną i sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy, zwłaszcza w zakresie ujęcia szkody na gruncie prawa karnego oraz cywilnego ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w szczególności dowodów z dokumentów zalegających w aktach sprawy prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Warszawie XXVI Wydział Gospodarczy pod sygn. akt XXVI GNc 569/20, która skutkowała błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na bezpodstawnym ustaleniu, że o roszczeniu oskarżyciela posiłkowego o zapłatę zadośćuczynienia prawomocnie orzeczono nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 15 kwietnia 2020 r. sygn. akt XXVI GNc 569/20 przez Sąd Okręgowy w Warszawie, podczas gdy przedmiotowy nakaz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zapłaty w postępowaniu nakazowym dotyczy roszczenia W. P. o zapłatę z tytułu zawartych z oskarżoną umów przewozu i wystawionych w związku z wykonaniem umów faktur VAT o nr (...), a więc roszczeń wynikających ze szkody majątkowej, zaś roszczenie oskarżyciela posiłkowego zgłoszone w postępowaniu prowadzonym przed Sądem I instancji dotyczyło zadośćuczynienia za doznaną przez oskarżyciela posiłkowego krzywdę, jaką poniósł on w związku z wyrządzonym przestępstwem, a więc szkody o charakterze niematerialnym, które to roszczenie nie było dotychczas przedmiotem innego postępowania, ani nie zostało prawomocnie orzeczone;

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 415 § 1 k.p.k. poprzez jego zastosowanie i stwierdzenie niemożności orzeczenia wobec oskarżonej obowiązku zapłaty zadośćuczynienia na rzecz oskarżyciela posiłkowego z uwagi na wcześniejsze orzeczenie przez Sąd Okręgowy w Warszawie XXVI Wydział Gospodarczy w sprawie pod sygn. akt XXVI GNc 569/20 nakazem zapłaty o roszczeniu oskarżyciela posiłkowego, podczas gdy roszczenia zgłoszone przez W. P. w toku postępowania prowadzonego przed ww. sądem oraz przed Sądem I instancji nie są tożsame przedmiotowo, co wyłącza możliwość zastosowania klauzuli antykumulacyjnej określonej w art. 415 § 1 k.p.k., zaś ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że w stosunku do oskarżonej nie toczyło się postępowanie o roszczenie z tytułu zadośćuczynienia za szkody niemajątkowe wynikające z popełnionego przestępstwa i w

stosunku do niego nie zapadło w innym postępowaniu takie orzeczenie;

3) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz w zw. art. 4 k.p.k. poprzez brak zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy i wydanie zaskarżonego orzeczenia, w sytuacji gdy Sąd I instancji nie poczynił żadnych ustaleń co do szkody poniesionej przez oskarżyciela posiłkowego w związku z wyrządzonym mu przestępstwem oraz jej wysokości, w tym szkody niematerialnej, tj. krzywdy oraz w jej rozmiarów;

4) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. przez jego niezastosowanie i zaniechanie orzeczenia o obowiązku zapłaty przez oskarżoną na rzecz oskarżyciela posiłkowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę mimo skazania oskarżonej oraz prawidłowo złożonego przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wniosku w tym zakresie, który statuuje zasadę obligatoryjności orzeczenia zadośćuczynienia;

5) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 627 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. poprzez brak orzeczenia od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego pełnomocnika w niniejszej sprawie, mimo złożenia stosownego wniosku w tym zakresie.

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>	
<p>Ilość, rodzaj i wzajemne powiązanie zarzutów związanych ze środkiem kompensacyjnym przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p> <p>Na wstępie przypomnieć należy, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko</p>	

dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo. Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie,

iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego stanowiła jedynie subiektywną ocenę zaistniałych okoliczności i gołosłowną polemikę z zaskarżonym wyrokiem. Wbrew jego twierdzeniom, Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił cały zgromadzony materiał dowodowy, w tym zeznania oskarżyciela posiłkowego, a następnie poczynił trafne ustalenia faktyczne, słusznie uznając że jedyną szkodą, jaka zaistniała wskutek popełnienia przez oskarżoną przypisanego jej czynu była szkoda majątkowa. Zważywszy na to, że prawomocnie orzeczono o tym na drodze cywilnej (nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 15 kwietnia 2020 r. przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt XXVI GNc 569/20), to kolejne orzeczenie na drodze karnej mające źródło w tym samym czynie tej samej osoby powodujące te same następstwa było niemożliwe. Tym samym nie dopuścił się ani naruszenia wskazanych przepisów postępowania, w tym w szczególności art. 7 kpk, ani naruszenia przepisu prawa materialnego, to jest art. 46 § 1 kk.

Zgodnie z treścią art. 46 § 1 kk, w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną

krzywdę. Jak słusznie podnosi się w doktrynie, orzeczenie omawianego środka jest możliwe w przypadku skazania za jakiegokolwiek przestępstwo, z którego wynika szkoda lub które spowodowało wyrządzenie pokrzywdzonemu krzywdy. Aktualnie więc orzeczenie tego środka nie jest ograniczone rodzajem popełnionego przestępstwa. Pojęcia szkody i krzywdy należy tu definiować zgodnie z cywilistycznym ich rozumieniem, tj. szkodę jako uszczerbek majątkowy (materialny), krzywdę zaś - jako uszczerbek niemajątkowy (niematerialny); tym samym w znaczeniu „wyrównania” tego drugiego uszczerbku używać należy terminu „zadośćuczynienie”, podczas gdy odszkodowanie obejmuje naprawienie szkody jako uszczerbku majątkowego. Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę dotyczy sytuacji, gdy doszło do naruszenia dóbr osobistych pokrzywdzonego lub do wyrządzenia mu innej krzywdy moralnej (bez spowodowania szkody majątkowej albo obok spowodowania szkody majątkowej) (Mozgawa Marek (red.), Kodeks karny. Komentarz aktualizowany).

Jakkolwiek zadośćuczynienie z art. 46 kk jest instytucją prawa karnego materialnego, to jednak może wchodzić w grę tylko wówczas, jeśli w związku z zachowaniem stanowiącym przestępstwo możliwość jego orzeczenia dopuszczałyby także odpowiednie przepisy prawa cywilnego. Kwestia zadośćuczynienia została natomiast rozstrzygnięta w art. 445 kc. Przewidziane w art. 445 § 1 zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia krzywdy będącej następstwem naruszenia dóbr

osobistych w postaci zdrowia i nietykalności cielesnej. Innymi słowy, chodzi o naprawienie krzywdy w postaci cierpień fizycznych i psychicznych będących skutkiem uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Chodzi przy tym o krzywdę istniejącą zarówno w chwili orzekania przez sąd, jak i taką, którą poszkodowany będzie odczuwać w przyszłości na pewno lub z dającym się przewidzieć dużym stopniem prawdopodobieństwa (vide Balwicka - Szczyrba Małgorzata (red.), Sylwestrzak Anna (red.), Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany.).

Mając powyższe na uwadze, w przypadku czynu będącego przedmiotem niniejszej sprawy, to jest z art. 286 § 1 kk, który polegał na doprowadzeniu oskarżyciela posiłkowego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia go w błąd, trudno wyobrazić sobie zaistnienie innej szkody niż majątkowa. Krzywda sprowadza się do cierpień psychicznych lub fizycznych, które muszą być normalną konsekwencją działania sprawcy. W zaistniałej sytuacji tak się nie stało, albowiem z opisu czynu przypisanego oskarżonej wynika jednoznacznie, że godził wyłącznie w sferę stosunków majątkowych oskarżyciela posiłkowego i zakresem swoich znamion nie dotykał żadnego z jego dóbr osobistych. Sam fakt popełnienia przestępstwa i związane z tym naturalne niedogodności są oczywiście niewystarczające. Idąc tym tokiem rozumowania skarżącego, to każdy pokrzywdzony doświadczyłby krzywdy i każdy mógłby dochodzić zadośćuczynienia. Każdy przecież jest zaskoczony, zdenerwowany, smutny czy zły z powodu

tego, co go spotkało. Ponadto każdy musi złożyć zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa i uczestniczyć w czynnościach procesowych, angażując w to swój czas i emocje. Tak na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego. Ani oskarżyciel posiłkowy, ani jego pełnomocnik nie wskazali, na czym dokładnie ta krzywda miałaby w tym przypadku polegać, skupiając się na możliwości jej orzeczenia. Samych twierdzeń w tym zakresie nie sposób uznać za wystarczające. Tym bardziej, że zadośćuczynienie oszacowano na kwotę 100.000 złotych, która już sama w sobie budzi uzasadnione wątpliwości. Nie doszło więc do naruszenia przepisu prawa materialnego, to jest art. 46 § 1 kk.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że pomimo znajdującego się w apelacji wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania oskarżyciela posiłkowego na okoliczność poniesionej przez niego krzywdy ten nie tylko nie stawiał się na rozprawę apelacyjną, ale i wcześniej, tak w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym, nie zgłaszał powstania szkody niemajątkowej. Z tych względów apelacja jego pełnomocnika musiała być uznana za oczywiście bezzasadną, zmierzając - w sytuacji bezskutecznej egzekucji należności na drodze cywilnej - do uzyskania nowego tytułu. Dla skarżącego byłoby to o tyle istotne, że oskarżona, wobec której orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, musiałaby uiścić zadośćuczynienie w obawie przed jej zarządzeniem. Tymczasem zgodnie z treścią art. 415 § 1 kk, w razie skazania

oskarżonego lub warunkowego umorzenia postępowania w wypadkach wskazanych w ustawie sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, obowiązek naprawienia, w całości lub w części, szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Zarazem nie można zgodzić się na obejście przepisów prawa, jakim byłoby uznanie, że to pokrzywdzony dowolnie, w zależności od potrzeb, decydowałby w oderwaniu od istoty popełnionego przestępstwa, jakiej szkody doświadczył i w sytuacji, kiedy nie mógłby wyegzekwować zapłaty za uszczerbek materialny na drodze cywilnej dochodziłby jej za uszczerbek niematerialny na drodze karnej. W rzeczywistości źródło i charakter, stricte majątkowy, tego zobowiązania byłyby tożsame.

Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 czerwca 2020 r. w sprawie o sygn. akt V KK 184/19, z treści przepisu art. 415 § 5 kpk (obecnie art. 415 § 1 zd. 2 kpk) jasno wynika, że obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Unormowanie to wykluczało więc możliwość orzeczenia wobec oskarżonego, na podstawie art. 46 § 1 kk, obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

Klauzula antykumulacyjna dotyczy każdego wynikającego z ustawy przypadku prawnokarnego obowiązku naprawienia szkody, i to bez względu na podstawę prawną takiego orzeczenia. Istotą tego rozwiązania jest także ochrona oskarżonego przed koniecznością obrony za pomocą wielu powództw przeciwegzekucyjnych. Zakaz kumulacji zabezpieczać ma przed możliwością wzbogacenia się pokrzywdzonego, przeciwdziałać obciążeniom oskarżonego, które wystąpiłoby w wypadku podwójnego egzekwowania obowiązków kompensacyjnych. Nie ma znaczenia, czy roszczenie, o którym wcześniej orzeczono w postępowaniu cywilnym, zostało wyegzekwowane, czy też egzekucja okazała się nieskuteczna, ponieważ określona w tym przepisie klauzula antykumulacyjna wyłączenia takiego nie przewiduje. Jak z kolei wskazał w postanowieniu z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie o sygn. akt I KK 193/20, Zawarta w przepisie art. 415 § 1 zd. 2 kpk tzw. klauzula antykumulacyjna wymaga dla swego zastosowania zarówno tożsamości przedmiotowej, jak i tożsamości podmiotowej roszczenia.

Co zaś się tyczy zarzutu dotyczącego zwrotu wydatków oskarżyciela posiłkowego związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, to był on zasadny. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył bowiem wniosek w tym zakresie (k.380v), który - z uwagi na uznanie oskarżonej za winną popełnienia zarzucanego jej czynu - zasługiwał na uwzględnienie. Wprawdzie Sąd Okręgowy omyłkowo go pominął, jednak wydał zarządzenie, w którym

zwrócił się do Sądu Rejonowego o naprawienie tego uchybienia.		
Wniosek		
<p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>1. orzeczenie na mocy art. 46 § 1 k.k. w stosunku do oskarżonej J. J. obowiązku zapłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. P. zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę w wysokości 100.000,00 zł (słownie: stu tysięcy złotych);</p> <p>2. zasądzenie na mocy art. 627 k.p.k. od oskarżonej J. J. na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. P. zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu przed sądem I instancji według norm przepisanych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
<p>W związku z nieuwzględnieniem zarzutów apelacji dotyczących środka kompensacyjnego skorelowany z nimi wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. Co zaś się tyczyło zarzutu dotyczącego zwrotu wydatków oskarżyciela posiłkowego związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, to wydano zarządzenie, w którym zwrócono się do niego o naprawienie tego uchybienia.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.3 1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 30 maja 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 959/21.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>		
<p>Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych zarzucanych mu chybień związanych ze środkiem kompensacyjnym, które skutkowałyby zmianą zaskarżonego wyroku w tym zakresie. Co zaś się tyczy zwrotu wydatków oskarżyciela posiłkowego związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, to powinien je zasądzić. Sąd Okręgowy to pominął, jednak wydał zarządzenie, w którym</p>		

zwrócił się do Sądu Rejonowego o naprawienie tego uchybienia.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej		

warunkowego postępowania.	umorzenia	
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
J. J.	II i III	<p>Biorąc pod uwagę, że w postępowaniu odwoławczym uczestniczył obrońca oskarżonej z urzędu, przyznano mu wynagrodzenie w kwocie 1033,20 złotych, w tym podatek od towarów i usług, za pomoc prawną, jaką udzielił jej na tym etapie postępowania. Powyższe wynikało z § 11 ust 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.</p> <p>Ponadto, na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk, zasądzono od oskarżyciela posiłkowego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym</p>

	<p>i obciążył go wydatkami tego postępowania. Powyższe wynikało z faktu, że wniesiona apelacja, której istotą był środek kompensacyjny, nie zasługiwała na uwzględnienie. Wysokość opłaty wynikała z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.</p> <p>W związku z tym nie należał się też zwrot wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym.</p>
7. PODPIS	

0.11.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 30 maja 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 959/21		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana